

další rok zase ujednat, dopisem ze dne 18. ledna 1926 pouze vyhýbavě — nač již odvolací soud klade důraz — odpověděl: . . . sděluji s Vámi, že nejsme s to, abychom splnili pachtovní podmínky Vámi stanovené, aniž bychom však slibem sjednali závazky ohledně podrobnosti smlouvy, jež má býti podepsána. -- Nelze přehlédnouti, že žalovaný tento dopis psal dne 18. ledna 1926, ač mu již 3 dni před tím byla přítomná žaloba doručena jejímž podáním, jako soudové nižších stolic správně dovozují, zamezeno bylo prodloužení původní smlouvy podle § 569 c. ř. s.

Žalovaný brání se proti žalobnímu nároku také tvrzením, že prý mu jízďárna vůbec nebyla odevzdána. Ale již oba soudové nižších stolic ze zjištěných okolností — správně po právní stránce — dovodili, že jízďárna byla žalovanému pro rok 1925 odevzdána ve smluvní užívání tím, že bylo dopuštěno, aby ji k jízďárenským účelům užíval J. S., jež žalovaný podle vlastního tvrzení svým jménem kryl. Dále jest též zjištěno, že mezi spornými stranami nedošlo k ujednání nové smlouvy pro rok 1926. Pokud dovolatel o poslednější okolnosti hledí dovoditi opak z dopisů z 15. a 18. ledna 1926, pomíjeje při tom svědecké výpovědi, brojí tím způsobem v dovolacím řízení nepřipustným proti tomu, jak soudové nižších stolic hodnotili výsledky provedených důkazů; proto nelze k těmto jeho vývodům přihlížeti. Otázka pak, jak v roce 1926 bude jízďárna provozována, jest pro tento spor nerozhodna, když dovolatel v prvé stolici ani netvrdil, že by byla již někomu zadána za podmínek, kterým se i on podroboval.

Jest tedy žalovaný bez ohledu na to, zda jde či nejde o objekt, na nějž se vztahují předpisy zákona o ochraně nájemníků, podle § 1109 obč. zákona povinen jízďárnu žalobci vrátiti a stačí pouze ještě podotknouti, že z pouhé okolnosti žalovaným tvrzené, že v roce 1925 nestaral se o plnění smlouvy a že jízďárenskou živnost provozoval J. S., jež on jen prý svým jménem kryl, neplyne ještě nemožnost plniti to, co jest předmětem této žaloby. Nemohlo býti proto dovolání vyhověno.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 3. července 1926 č. j. Rv I 976/26.

Dr. Meier.

Které věci jsou vyloučeny z exekuce u stavitele (§ 251 čís. 5. ex. ř.)? Pro otázku tu je sice zpravidla rozhodna doba výkonu exekučního zájmu, nesmějí mu však býti odnímány věci, jichž potřebuje k výkonu povolání, jen proto, že z nahodilých důvodů přechodně není s to, by své povolání vykonával. Provozuje-li

živnost pouze v malém rozsahu nepotřebuje sčítacího stroje, ovšem ale velkého stolu, psacího stolu amerického, psacího stroje se stolem k němu příslušným, velké skříně na spisy, 2 židli a 2 křesel.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dlužník E. N., majitel firmy B. N., podnikatelství staveb na S., je stavitelem a sluší tedy při řešení otázky, které ze zabavených věcí jsou z exekuce vyloučeny, použití ustanovení § 251 č. 5 ex. ř.

Jak již soud rekursní zjistil, neprovozoval dlužník pro naprostý nedostatek práce od března 1925 do května 1926 živnosti stavitelské vůbec a zaměstnává od května 1926 pouze 2 zedníky. Vysvětlení k tomu podává dopis společenstva stavitelů pro obvod obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 31. května 1926 č. 3678-3, podle něhož povinná firma ohlásila roku 1925 vyrovnání, které bylo v lednu 1926 skončeno a utrpěla táž firma značné ztráty na stavbě kasáren pro vojenskou správu v R.

I když je pravda, že exekuce na svršky byla vedena v době, kdy dlužník své živnosti neprovozoval, a že pro otázku vyloučitelnosti zabavených předmětů z exekuce je zpravidla rozhodna doba výkonu exekučního zájmu, neplatí toto pravidlo bezvýjimečně a sluší otázku, kterých věcí dlužník k výkonu svého povolání potřebuje, posuzovati podle konkrétních okolností toho kterého případu.

Předpis § 251 č. 5 ex. ř. má význam sociálně hospodářský. Jako zákon na jedné straně brání vhodnými prostředky tomu, aby dlužník neodstraňoval a nezatajoval jmění, jež by mohlo sloužiti k uspokojení věřitelů, tak na druhé straně nechce vydati dlužníka na pospas věřiteli do té míry, aby týž měl právo zničiti jeho hospodářskou mohoucnost a odníti mu vše, čeho potřebuje k výkonu svého duševního povolání a uhájení své existence. Ponechává-li pak zákon osobám, které se připravují pro duševní povolání, veškeré pomůcky, jichž k této přípravě potřebují, bylo by protismyslným, kdyby připouštěl, aby osobám, které se k duševnímu povolání již připravily a je vykonávaly, byly odnímány věci, jichž tyto osoby k výkonu povolání potřebují jen proto, že tytéž osoby z nahodilých důvodů přechodně nejsou s to, aby své povolání vykonávaly. To platí i v daném případě, kde strana povinná nevzdala se činnosti stavitelské trvale, nýbrž utrpěvši ztráty při stavbě vojenských kasáren v R. a přišedši do vyrovnávacího řízení, nemohla přechodně své

stavitelské živnosti provozovati, ale zahájila svou činnost ihned, jakmile se jí podařilo práci získati. Bylo by tvrdostí, která není v intenci zákona, kdyby odnětím veškerých předmětů, jichž strana povinná k opětnému výkonu svého povolání potřebuje, byla mařena její snaha, uhájiti tímto výkonem svou samostatnou hospodářskou existenci.

Uznal-li tedy soud rekursní za spravedливо, aby věci, jichž dlužník k výkonu svého povolání potřebuje, byly z exekuce vyloučeny, nutno s ním v zásadě souhlasiti a sluší dále jen uvážiti, potřebuje-li dlužník se zřetelem k činnosti, kterou nyní vyvíjí, všech věcí, jež rekursní soud z exekuce vyloučil.

Nejvyšší soud přihlížej ke skutečnosti, že dlužník provozuje svou živnost nyní pouze v malém rozsahu, má za to, že nepotřebuje sčítacího stroje, poněvadž jako malý živnostník může se bez něho dobře obejít. Bylo tedy v tomto směru usnesení v odpor vzaté změněti.

Naproti tomu souhlasí nejvyšší soud se soudem rekursním v tom, že dlužník potřebuje k výkonu svého povolání velkého stolu, psacího stolu amerického, psacího stroje se stolem k němu příslušným, velké skříně na spisy, dvou židlí i dvou křesel a poukazuje v té příčině na správné důvody soudu rekursního. Pokud jde o věci v tomto odstavci uvedené, bylo dovolací stížnosti úspěch odepřiti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 26. října 1926
č. j. R I 920/25. Dr. Grešl.

Následky spojené podle § 200 čís. 3. ex. ř. s upuštěním od pokračování v exekuci nastanou i při zastavení exekuce nucenou dražbou podle § 39 č. 6. ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu do usnesení krajského soudu v J. z těchto důvodů:

Mylný jest názor rekurentů, že vymáhající věřitel, jenž vzal návrh na exekuci nucenou dražbou zpět, může, když následkem tohoto zpětvzetí návrhu byla exekuce po rozumu § 39 čís. 6. ex. ř. zastavena, ještě před uplynutím půl roku od zastavení exekuce pro tutéž svou pohledávku vésti novou dražbu. Ve zpětvzetí návrhu na exekuci nucenou dražbou podle § 39 čís. 6. ex. ř. jest obsaženo i upuštění od pokračování v exekuci podle § 200 čís. 3. ex. ř. a nastanou i při zastavení exekuce nucenou dražbou podle § 39 čís. 6. ex. ř. následky spojené podle § 200 čís. 3. ex. ř. s upuštěním od pokračování v exekuci. Při opačném, re-